

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΜΙΑ ΑΥΜΑΡ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ ΜΠΕΝ ΝΑΟΥΡ

Η μέρα εκείνη οι πιστοί της Δαμασκού, που πήγαν για την εσπερινή προσευχή στο τζαμί του Σενάν-Πασά, είδαν τον Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ να βγαίνει από το σπίτι του με το πρόσωπο αναστατωμένο απ' τη συγκίνηση, σφουγγίζοντας κρυφά πάνω στο κεντημένο μαντίλι του το κοφτερό του μαχαίρι. Τά χείλη του φθόριζαν λόγια ασαφά. Κι' αυτό έκανε ν' απορηθούν όλοι, που ήξεραν τον Μωχαμέτ για ήσυχο και ήρεμο άνθρωπο.

Όστόσο, κανείς δεν τόλμησε να τον ρωτήσει, γιατί είχε συνίθει στους Μουσουλμάνους να μη ρωτούν τον άλλον, κι εκείνος δεν αισθάνεται την ανάγκη να τους εκπαιδεύει.

Την άλλη μέρα τέλος μαθεύτηκε πως ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ είχε σκοτώσει τη γυναίκα του, γιατί την είχε βρή στην αρχαλιά του 'Αζμάτ 'Ελ Καϊσί, του νεαρού βοηθού του.

***

Είχε από ώρα τελειώσει η εσπερινή προσευχή, κι' ο Μωχαμέτ έβρινε άκόμη γονατιστός πάνω στο πλούσιο χαλί του, σε μία σκοτεινή γωνιά του τζαμιά. Ζητούσε με συνηθισμένη αψυχοληψία τον 'Αλλάχ για την προσβολή, που του είχε κάνει, παραβιάζοντας, στη μεγάλη όρμη του, τον άγιο νόμο του προφήτη, που απαγορεύει την άσκοπη αιματοχυσία, εκτός όταν πρόκειται για τους άπιστους. Γιατί, αν ή ζωή μιας δολοφονημένης γυναίκας δεν πολλαπλασιάζεται, πόσος ένας καλός Μουσουλμάνος πρέπει να είναι ικανός να διαμείνει την ταραχή της ψυχής του και να συγκρατεί κάθε βίαιο πάθος.

'Από πολλή ώρα όλοι οι πιστοί είχαν αποτραβηχτεί, κι' ο Μωχαμέτ άκόμη παρακαλούσε μέσα στο έρημο τζαμί, όταν, ξαφνικά, του φάνηκε πως μία ανθρώπινη μορφή στεκότανε θρόνα πλάι του. Σιωπάζοντας το κεφάλι κι' είδε τον πατέρα του, που ήταν πεθαμένος από καιρό, τότε που άκόμη ο ίδιος ήταν νέος.

Ταραγμένος και κατάπληκτος ο Μωχαμέτ, έσκαψε σ' έναν βαθύ χωματόμαζα και χτύπησε τη γη με το μέτωπό του. 'Ο πατέρας του όμως του χαμογέλασε με καλοσύνη και του είπε με φωνή γεμάτη έπαικεια :

— Παιδί μου, παραφέθηκες απ' τη θέμνη του αιματός σου, σαν νάσουν κανένα νεός. Το σφάλμα σου δεν είναι βαρύ μέσα στην πλάστιγγα του 'Αλλάχ, πάντα όμως ο άνθρωπος είναι άσκοπατάκτος όταν χυθεί το αίμα μιας γυναίκας, μαζύ με την όποια κοιμήθηκε. 'Ετσι, για να σε σπλαχνιστεί ο 'Αλλάχ, να κάνεις το γρηγορότερο το προσκύνημα, που κάθε Μουσουλμάνος χρωστά να κάνει τουλάχιστον μία φορά στη ζωή του. 'Αποχωρέτα φίλους και παιδιά και πήγαινε να φορέσεις στη Μέκκα το πρώινο σαρία των άληθινών πιστών...

Μόλις τελείωσε αυτά τα λόγια, το όραμα γάθρησε. Την άλλη μέρα ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ ξεκίνησε για το μακρινό ταξίδι.

***

Πολλές μέρες περιπατούσε ο Μωχαμέτ προς τα νότια μέρη. 'Από καιρό είχε αφήσει πίσω του τους πλούσιους κάμπους της Συρίας. Πέρασε τις έρηδες πεδιάδες της Κιλικίας και τώρα προχωρούσε προς τη θεμνή έρημο της 'Αραβίας.

'Ενα βράδυ, βυτερ' από άπειρους κάμπους πολλών εβδομάδων, ο Μωχαμέτ ένοιωσε μεγάλη κοράσι. 'Όλη σχεδόν τη νύκτα εκείνη μέρα είχε κοιμηθεί βαρεδιά. 'Ο ύπνος του όμως ήταν άησυχος, θα είχε πυρετό. Και τώρα, με τη δόση του ήλιου, ξανάπαυσε τον μοναχικό του δρόμο, βλέποντας πελώρια τη σιά του έμπρός. Προχωρούσε σαν ύπνοβάτης κι' αναρωτιότανε αν θάρτανε ποτέ στο τέρας του ταξιδιού του, στην άγια πόλη, με τους αναρίθμητους μοναχούς, δλόγυρα στα λείψανα και στην άγια τάφο του Προφήτη. Κι' τότε η θεμνή άμμο δλόγυρα του, γεμάτη κόκκαλα ζώων, κι' έτρεπε με τη σκέψη μη θάρτη κι' αυτός κάτω από τις χροσωπές πτυχές του άπειραντου εκείνου σάβανου.

Όστόσο, εξακολούθησε κατάποτος τον άπλετιστικό δρόμο του. Μονομάς έδωσε ο ήλιος, σε μία φορετή αποθέωση, προσκαλώντας όλους τους πιστούς πάνω στη γη στην έσπερινή προσευχή. 'Ο Μωχαμέτ σταμάτησε, άπλωσε πάνω στην καυτή όψη του χαλί του της Βουζάρας και με το πρόσωπο προς την 'Ανατολή, άρχισε την προσευχή του.

'Όταν σπρόδωσε, είχε δόλετα νυχτός. Η νέα σελήνη φάνηκε στο στερέωμα, σαν ένα λεπτό δροσάκι. 'Ο ούρανός κι' η γη ήσαν το ίδιο σκοτεινά. Παράξενο θρόνιστο ανέβαιναν απ' τον άόρατο ορίζοντα.

Γιά ν' άπομακρυνή τ' άγριωμα, που γυρνούν πάνω στις πατριάδες των ανθρώπων και ξεσχίζουν ξαφνικά τους νυχτερινούς ταξιδιώτες, ο Μωχαμέτ άναψε ένα κομμάτι ξερό δαδί κι' εξακολούθησε το δρόμο του με βήμα μονότονο, το κεφάλι βαρύ και την ψυχή άησυχ.

'Από την περασμένη μέρα ο Μωχαμέτ δεν είχε φάει τίποτε. Νοιώθοντας την πείνα να τον βασανίζει, πήρε απ' τη σακκούλα του μία φουχτα ξερά σίκα. 'Ανοίξε ένα σίκο και κάτω από το φως του δαδίου που κρατούσε είδε πως ήταν γεμάτο σκουλίκια. Το πέταξε με άηδία. 'Ανοίξε δεύτερο σίκο, το βρήκε κι' αυτό άδικο χαλασμένο και το πέταξε κι' αυτό πίσω του... Το ίδιο έγινε και με το τρίτο, με το τέταρτο και μ' άλλα άκόμη.

'Ο προσκυνητής, που δεν είχε στο σακκούλι του παρά μονάκι τις άπαιρήτες προμήθειες για να φτάσει στον κοντινότερο σταθμό, άρχισε ν' άνησυχί. Διάλεξε τότε ένα όραιο σίκο, το άραότερο απ' όλα τ' άλλα. Εύχαριστήθηκε καθώς τόβλεπε. 'Η σάρκα του ήταν άπληη, γεμάτη γλυκούς χυμούς και άρώματα, και βούλιαζε, μαλακή, με την παραμικρότερη πίεση, ανάμεσα στα δαχτυλά του. Χαμογέλασε εύχαρηστημένος και μ' έμπιστοσύνη τό άνοιξε, κάτω απ' το τρεμάμενο φως του πυρός. 'Από μέσα βγήκε κι' αυτό τό τόσο άμωρο και μαλακό σίκο, ήταν άδικο και τ' άλλα, γεμάτα άπληστικά, βρωμερά σκουλίκια. 'Ο Μωχαμέτ τό πέταξε κι' αυτό στενωχωρημένος πίσω του.

Σκεπτικός εξακολούθησε το δρόμο του. 'Υστερ' από άρκετή συλλογή, έσβησε τον πυρό του, πίνοντας τη φωτειρή φλόγα μέσα στην ξερή άμμο, κι' έφυγε τό δαδί με προσοχή στη ζώνη του. Τότε, μέσα στο άπλότο σκοτάδι που τον περιτριγύριζε, πήρε στην τήχη μέσ' από το σακκούλι τον ένα άμωρο, χρονό σίκο, και χωρίς διαταγή, τό άναψε. Ξανατρήξε έτσι κι' άλλα, τό ένα βυτερ' από τ' άλλα, πολλά, όσπου χόρτασε την πείνα του.

***

Κείνη τη νύκτα ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ περιπάτησε πολλές ώρες. Αισθάνονταν τον έαυτό του ξεκομμένο. Σχεδόν δεν τόνοιωσε τό κομμάτι του. 'Επιτέλους, βυτερ' από δρόμο πολλών ώρών, καθώς η σελήνη χρονότανε στα πέρατα του ορίζοντα, ο προσκυνητής έφτασε στα σίνορα μιας μακρής βασις, σπηρασμένο σταθμό των καρσιάνων. Μερικές άδινάτες χοιριάδες, με τους κοριοστές ξεσκαμμένους από τα δόντια της κιαήλας, κίκλωναν μια μαστερεμένη πηγή και πάνω στη γη, κείνη την κατάξυτη έποχή του χρόνου, φανόντουσαν η πτυμασιές των ανθρώπων και των ζώων, που σταμάτησαν εκεί μία νύκτα για να ν' πουν και να ξεκουραστούνε.

'Ο Μωχαμέτ, νοιώθοντας πάλι την κοράσι να περαλήη τό μέλι του, έπαλώθηκε μπροστά και με τό πρόσωπο κοντά στην πηγή, που καθόριζε άκαθόριστα την είκόνα του, ήπιε και έροσώστηκε, δοξάζοντας τον 'Αλλάχ για τις άγαθοεργίες του. 'Επειτα, άφού σπρόδωσε, τού άτρησε προσεχτικά στο μπουκνέζι του και πλάγασε χυμώ να κοιμηθί.

'Εκείλες τα μάτια και την ίδια στιγμή τον πήρε ύπνος βαθύς. Πάνω από τό κεφάλι του αναρίθμητα άόστρια μοχταρέιαν μέσα στο σκοτεινό στερέωμα.

***

Τότε ο Μωχαμέτ είδε ένα όνειρο. 'Ενοιωσε ξαφνικά κοντά του μία άπλη παρουσία κι' είδε, με τα μάτια της ψυχής, τη θεμνή όψη του πατέρα του, όμοια, όπως του είχε παρουσιαστή μέσα στο τζαμί, στη Δαμασκού, τη μέρα που έκανε τό έγκλημα του. 'Ο άμωρος νερός, χαϊδεύοντας τη μακρά σιγή του, χαμογέλοιτε σπαηλάς στο γυλό του. 'Υστερ' από μία στιγμή, που φάνηκε στον Μωχαμέτ πως δεν θα τελείωνε ποτέ, τό όραμα του μίλησε με καλοσύνη :

— Γυέ μου, του είπτε. 'Η δυνάμεις σου δεν κρατούν. Κι' αν θάρτελες ν' άποτελειώσης τό ευλαβικό σου σχέδιο, ή έρημος δεν θα σ' άφήση να γυρίσης πίσω στον δικούς σου, που σε περιμένουν. Το καθήκον σου, λοιπόν, είναι να έσπληρώσης όλοκληρωτικά τον προορισμό σου πάνω στη γη, όπως ο 'Αλλάχ έχει γράψει για σένα στο Βιβλίό της Ζωής. Γν' αυτό σίκο και γύνα σπίτι σου. 'Αλλά για να μη δίνης πειά στο έξηξ μεγάλη σημασία σε άσημάντα πράγματα, να θυμάσαι τη δδαχή που σου έδωσα : 'Η γυναίκα, γυέ μου, είναι όμοια με τό σίκο. 'Εχει γλυκειά τρυφερότητα, είναι σαν τό μέλι των βουνών μας, τό βλέμμα της καίει σαν τον ήλιο στο πεδιάδες του, τό φίλι της είναι δροσερό και καθησυχαστικό, σαν τό νερό της πηγής στη σιά της χοιριάδας. Μη γρητρήσεις όμως, με τον πυρό της γνώσεως, να έξιχνάσης τά κατάδαθα της ψυχής της. 'Η καρδιά της γυναίκας είναι όμοια με τα φρούτα, γευστικά και γλυκεία, δεν λείπουν όμως σχεδόν ποτέ από κεί τα σκούλίκια του δόλου...

'Εκείνη τη στιγμή ο Μωχαμέτ Μπέν Ναούρ ζήτησε αναπηδώντας. Θέλω να σπρωθί θρόθος. Τόν έπνευσε όμως μία δυνατή συγκίνηση. 'Όταν μόκροσε έπιτέλους να κτυπάξη δλόγυρά του, δεν είδε τίποτε.

'Όταν έξιμέρωσε, μετά την προσευχή του, τού έζε τό χαλί του και ζητώντας πάντα την προστασία του 'Αλλάχ στον άγνωστο δρόμο της ζωής, άρχισε να βαδίζει σκεπτικός προς τη Δαμασκού...

